

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **KROW, s. r. o.,** se sídlem Cizkrajov 21, pošta Slavonice, zastoupeného JUDr. Martinem Nedelkou, Ph.D., advokátem se sídlem Olivova 2096/4, Praha 1, proti žalovanému: **Státní energetická inspekce**, se sídlem Gorazdova 24, Praha 2, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 7. 2014, č. j. 031108413/569/14/90.220/Kr, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 12. 2017, č. j. 9 Af 52/2014 - 83,

takto:

I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. 12. 2017, č. j. 9 Af 52/2014 - 83, **se zrušuje.**

II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 7. 2014, č. j. 031108413/569/14/90.220/Kr, a rozhodnutí Státní energetické inspekce, územního inspektorátu pro Jihočeský kraj ze dne 18. 4. 2014, č. j. 031108413/468/14/31.104/To, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci k rukám jeho zástupce JUDr. Martina Nedelky, Ph.D., na náhradě nákladů řízení o žalobě částku 23 570 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

IV. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci k rukám jeho zástupce JUDr. Martina Nedelky, Ph.D., na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku 9114 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Jádro sporu a dosavadní postup správních orgánů a soudu

[1] Rozsudkem označeným v záhlaví byla zamítnuta žaloba žalobce proti rozhodnutí žalovaného popsanému tamtéž, jímž bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Státní energetické inspekce, územního inspektorátu pro Jihočeský kraj ze dne 18. 4. 2014, č. j. 031108413/468/14/31.104/To (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo shledáno, že žalobce se dopustil správního deliktu podle § 16 odst. 1 písm. c) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách (dále též „zákon o cenách“), neboť jako prodávající elektrické energie z výrobny bioplynové stanice kategorie AF1 uvedené do provozu mezi 1. 1. 2012 a 31. 12. 2012 (konkrétně dne 15. 11. 2012) nedodržel věcnou podmínku dle bodu 1.6.2 Cenového rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. 7/2011 ze dne 23. listopadu 2011, kterým se stanovuje podpora pro výrobu elektřiny z obnovitelných zdrojů energie, kombinované výroby elektřiny a tepla a druhotných energetických zdrojů (dále jen „cenové rozhodnutí“). Konkrétně měl žalobce za listopad a prosinec roku 2012 uplatnit u provozovatele distribuční soustavy zelený bonus v nesprávné výši na množství elektrické energie vzhledem k nesplnění věcné podmínky - efektivního využití vyrobené tepelné energie minimálně v úrovni 10 % vůči vyrobené elektřině v daném roce. Tím měl žalobce získat nepřiměřený majetkový prospěch ve výši 354 869 Kč včetně DPH. Za spáchání správního deliktu byla žalobci uložena pokuta ve výši jednonásobku tohoto majetkového prospěchu (354 869 Kč).

[2] Pro účely řízení o kasační stížnosti je podstatné, že sporným zůstalo, zda se žalobce vskutku dopustil uplatnění bonusu v nesprávné výši tím, že v rozhodném časovém období mezi 15. 11. 2012, tj. dnem uvedení zařízení pro výrobu elektřiny a tepla do provozu, a 31. 12. 2012 u něho nefungovalo správně měření tepla dodávaného odběrateli.

[3] Měřič tepla byl sice instalován, avšak v důsledku technického omylu „obráceně“. Zaznamenával rozdíl mezi teplotou teplejší vody (voda byla médiem provádějícím přenos tepla z výrobny do míst spotřeby) vystupující z výrobny ven a teplotou studenější vody vracející se zpět do výrobny z míst spotřeby tepla tak, že za odchozí hodnotu považoval teplotu vracející se vody (jež logicky byla po odevzdání tepla vytápěným objektům studenější, než když z výrobny ohřátá odcházela), zatímco za příchozí hodnotu považoval teplotu vody odcházející z výrobny (jež byla logicky teplejší než voda, jež se po odevzdání tepla v místech spotřeby vrací do výrobny tepla). Z nesprávně nainstalovaného měřidla se podle stanoviska dodavatele tepelného měřidla, jež jako důkaz předložil stěžovatel, podařilo zrekonstruovat konkrétní hodnoty teplot výstupní a vracející se vody, avšak nikoli průtok vody (resp. celkové množství ohřáté vody dodané výrobnou odběrateli v rozhodném čase, tj. hodnotu určitelnou na základě znalosti průtoku vody a doby, za kterou voda měla určitý průtok). Podle stanoviska dodavatele tepelného měřidla bylo množství dodané vody možno odhadnout z výkonových parametrů stávajícího čerpadla vody instalovaného v kotelně vytápěného objektu (tj. nikoli u stěžovatele, ale u odběratele), jež v té době zajišťovalo cirkulaci vody jako topného média v topném systému.

[4] Množství dodané vody nebylo skutečně měřeno.

[5] Množství dodaného tepla proto odborník zjednaný žalobcem (Ing. K.) odhadl výpočtem vycházejícím z tepelné náročnosti a tepelných ztrát budov, jež byly vytápěny, na základě technických norem z oblasti tepelného hospodářství. Množství tak bylo odhadnuto podle technických parametrů budov ovlivňujících jejich vlastnosti z hlediska udržení určité teploty v interiéru oproti teplotě vnějšího prostředí, činností v nich

provozovaných (jednak dílny, jednak stáje mladých prasniček) a měsíců v rámci roku, za něž bylo počítáno (jednalo se o druhou polovinu listopadu a prosinec – z toho vycházela například i výpočtová teplota venkovního prostředí minus 17 stupňů Celsia a vnitřku vytápěné budovy plus 16 resp. plus 18 stupňů Celsia).

[6] Podstatou sporu mezi žalobcem a žalovaným v obou správních instancích i v řízení před městským soudem bylo, zda naplnění podmínky efektivního využití vyrobené tepelné energie minimálně v úrovni 10 % vůči vyrobené elektřině v daném roce lze prokázat tak, že množství vyrobeného tepla se odhadne, a nikoli změří (množství vyrobené elektřiny bylo změřeno a o něm není mezi stranami sporu). Zatímco správní orgány obou instancí měly za to, že množství tepla muselo být konkrétně změřeno, čemuž přisvědčil i městský soud, žalobce měl za to, že na základě konkrétních údajů o povaze a provozu výrobny tepla a míst, kam bylo teplo dodáváno, v kombinaci se zachovalými dílčími údaji z nesprávně nainstalovaného měřiče tepla lze s dostatečnou mírou jistoty určit, že podmínka využití vyrobené tepelné energie minimálně v úrovni 10 % vůči vyrobené elektřině v daném roce byla splněna.

II. Kasační stížnost a vyjádření k ní

[7] Podle žalobce (dále též „stěžovatel“) lze splnění podmínky využití vyrobené tepelné energie minimálně v úrovni 10 % vůči vyrobené elektřině v daném roce doložit v daném případě jakýmkoli způsobem, nejen přímým nesporným změřením hodnot dodaného tepla či nepřímou metodou aprobovanou metodickými materiály žalovaného. Stěžovatel má za to, že jím předložené dílčí údaje z nesprávně nainstalovaného měřidla a odborné výpočty, jak byly popsány výše, umožňují dostatečně přesné určení množství dodaného tepla.

[8] Podle žalovaného takto množství dodaného tepla určit nelze, neboť se tím odhaduje toliko teplo teoreticky potřebné, avšak nikoli skutečně dodané a spotřebované.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[10] Podstatou věci je posouzení, zda se stěžovatel jako právnická osoba dopustil správního deliktu podle § 16 odst. 1 písm. c) zákona o cenách, v rozhodném znění, podle něhož *(p)rávnická nebo podnikající fyzická osoba se jako prodávající dopustí správního deliktu tím, že nedodrží věcné podmínky, pravidla nebo postupy pro stanovení úředních cen, jejich změn a způsobu jejich sjednávání, uplatňování a vyúčtování, stanovené cenovými orgány podle § 5 odst. 5.*

[11] Podle § 5 odst. 5 zákona o cenách *(r)egulace formou maximální, pevné nebo minimální ceny platí pro všechny prodávající a kupující určeného druhu zboží. Pro uplatnění*

jednotlivých forem regulace cen mohou cenové orgány stanovit další věcné podmínky, včetně pravidel a postupů pro stanovení těchto cen, jejich změn a v případě nájmů nemovitostí nebo jejich částí a služeb spojených s jejich užíváním i způsob jejich sjednávání, uplatňování a vyúčtování. Cenové orgány mohou stanovit u stejného zboží souběžně maximální a minimální cenu.

[12] Podle cenového rozhodnutí, konkrétně jeho bodu 1.6.2, *(u) bioplynových stanic kategorie AF 1 uvedených do provozu po 1. lednu 2012 včetně je podmínkou pro poskytnutí podpory výroba a efektivní využití vyrobené tepelné energie minimálně v úrovni 10 % vůči vyrobené elektřině v daném roce, s výjimkou elektřiny pro technologickou vlastní spotřebu elektřiny a tepla*.

[13] S městským soudem lze souhlasit v tom, že v případě dotovaných druhů výroby energie či tepla, což je i případ stěžovatele, je třeba, aby v případě uplatnění nároku na podporu bylo postaveno na jisto, že věcné podmínky nároku jsou splněny. To však neznamená, že by bez výslovného stanovení takové podmínky v zákoně mohl příslušný správní orgán vyžadovat splnění podmínek nároku takovým důkazem, jejž si sám určí, a *a priori* odmítat důkazy jiné. Pokud pak stěžovatel snad byl podle zvláštních předpisů povinen množství dodaného tepla měřit určitým předepsaným postupem [§ 78 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon)] a nečinil tak, byť i jen kvůli neúmyslné chybě při instalaci měřicího zařízení, může to zakládat jeho případnou veřejnoprávní odpovědnost, je-li v zákoně zakotvena, ale samo o sobě to bez dalšího neznamená porušení shora citovaného ustanovení cenového rozhodnutí. Stejně tak nedodržení doporučené metodiky měření nebo jiných postupů považovaných sektorovým regulátorem za vhodné či žádoucí nemůže samo o sobě znamenat naplnění skutkové podstaty správního deliktu, neplyne-li taková skutková podstata ze zákona (případně ve spojení s cenovým rozhodnutím nebo jiným pro stěžovatele závazným správním aktem obecné, smíšené či individuální povahy). Výkladová stanoviska mohou sjednocovat postupy a vést regulované subjekty k vhodné praxi, avšak nemohou jim zužovat prostor pro autonomní jednání a vytvářet či rozšiřovat skutkové podstaty správních deliktů, pokud by omezení z nich plynoucí nemělo odraz v příslušném zákonném ustanovení o deliktní odpovědnosti či v ustanovení, na něž by definice skutkové podstaty správního deliktu odkazovala. Kompetence správních orgánů, a zvláště pak na úseku postihu za veřejnoprávní delikty, musí být stanoveny dostatečně jednoznačně a určitě (z nedávné judikatury Nejvyššího správního soudu usnesení jeho rozšířeného senátu ze dne 29. 5. 2019, č. j. 16 Kss 5/2017-173, zatím nepublikované, konkrétně jeho bod 17); totéž platí o jednoznačnosti a určitosti definic skutkových podstat správních deliktů.

[14] Nedodržení určitého způsobu měření dotovaných výkonů by mohlo za určitých podmínek být správním deliktem v oblasti kontroly cen. Bylo by tomu tak ovšem tehdy, byl-li by způsob měření součástí zákonných či rozhodnutím, cenovým výměrem, veřejnoprávní smlouvou nebo jiným závazným způsobem stanovených podmínek vykazování množství dodaného či odebraného plnění, od něhož by se pak odvíjel výpočet ceny plnění a dotace či jiná obdobná podpora na ně poskytnutá. Nic takového však žalovaný netvrdí a ani to neplyne z obsahu spisu.

[15] Z výše uvedeného je patrné, že podmínku podle bodu 1.6.2. cenového rozhodnutí splní stěžovatel, pokud bude tak, že o věci nebudou důvodné pochybnosti, zjištěno, že vyrobil a odběrateli dodal k účelnému využití tepelnou energii minimálně v úrovni 10 % vůči elektřině vyrobené stěžovatelem v daném roce, s výjimkou elektřiny pro technologickou vlastní spotřebu elektřiny a tepla. Je nepochybné, že nejvhodnějším a nejspolehlivějším způsobem zjištění uvedené rozhodné skutečnosti bude měření příslušných energetických veličin k tomu určenými a patřičně ověřenými měřicími přístroji. Pokud však to z nějakého důvodu nebude možné, lze daný údaj zjistit i jakkoli jinak, pokud bude zjištěn s dostatečnou přesností. Je nutno si uvědomit navíc to, že pro naplnění podmínky plynoucí z bodu 1.6.2 cenového rozhodnutí není nezbytné zjistit konkrétní množství vyrobeného tepla, nýbrž to, že toto množství spolehlivě (s jistotou) překročilo minimální potřebné množství plynoucí z výše zmíněného ustanovení cenového rozhodnutí.

[16] Správní delikt spojený s porušením podmínky plynoucí z bodu 1.6.2 cenového rozhodnutí lze spáchat bez ohledu na to, zda odpovědná osoba jedná zaviněně; zprostit se odpovědnosti bylo možno pouze za podmínek podle § 71 odst. 1 zákona o cenách, v rozhodném znění, podle něhož *(p)rávnická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila*. Podmínky odpovědnosti za správní delikt musí být zjištěny nad veškerou rozumnou pochybnost; je-li rozumná pochybnost dána a není-li odstraněna, platí, že v pochybnostech je třeba věc posoudit ve prospěch údajného pachatele (viz stálou judikaturu Nejvyššího správního soudu, ze starších rozhodnutí např. jeho rozsudek ze dne 24. 5. 2006, č. j. 2 As 46/2005 - 55, oddíl VII.). Správní orgány tedy byly povinny prokázat, že v rozhodném období stěžovatel odběratelům dodal méně tepla, než kolik musel dodat, aby splnil podmínku podle zmíněného ustanovení cenového rozhodnutí. Pokud by to správní orgány prokázaly, stěžovatel by ke zproštění se odpovědnosti musel prokázat, že se tak stalo, třebaže vynaložil veškeré úsilí, které po něm bylo možno požadovat, aby k něčemu takovému nedošlo. Je nutno zdůraznit, že v daném případě nejde o řízení ve věci poskytnutí dotace či podpory, v němž by zásadně bylo na žadateli, aby doložil, že podmínky pro její poskytnutí splňuje, nýbrž o řízení ve věci správního deliktu, v němž je na správním orgánu, aby zjistil všechny skutkové okolnosti rozhodné pro naplnění znaků skutkové podstaty tohoto deliktu.

[17] V případě stěžovatele není sporu o množství elektřiny vyrobené v rozhodném roce (2012), z čehož lze jednoduchým výpočtem určit minimální potřebné množství tepla. Stejně tak se jeví být podle toho, co je patrné ze spisu, nesporným, že výrobna tepla byla u stěžovatele dokončena. Byla po technologické stránce teplo schopna bez obtíží dodávat v množství, jež by minimální potřebné hodnoty s velkou rezervou překročilo. Existoval zde i odběratel, s nímž stěžovatel uzavřel smlouvu o dodávce tepla a který teplo podle všeho z rozumných důvodů potřeboval v množství, jež by minimální potřebné hodnoty mohlo překročit. Tento odběratel sám tvrdí, že teplo odebral, a není u něho zatím žádného důvodu domnívat se, že by o tom, že vskutku teplo v množství, jež mohlo minimální potřebné hodnoty překročit, uváděl nepravdu. Rozhodným obdobím je časový interval mezi polovinou listopadu a koncem prosince 2012, tedy obvykle jedna z nejstudenějších částí kalendářního roku, v níž se odběr tepla k vytápění dílny a stáje mladých prasniček

jeví jako zcela logický a rozumný postup. Z informací o obdobích následujících po rozhodném období je pak patrné a měřeními spolehlivě doložené, že v nich bylo teplo způsobem shodným s tím, k němuž mělo docházet v rozhodném období, ve výrazně nadkritickém množství skutečně odebíráno. Z kombinace všech výše popsaných dílčích skutečností je vysoce pravděpodobné, jakkoli ne zcela jisté, že i v rozhodném období bylo teplo stěžovatelem dodáváno odběrateli zásadně podobným způsobem, jak jím bylo nesporně činěno v obdobích následujících.

[18] Jeví-li se vysoce pravděpodobné, že v rozhodném období bylo významné množství tepla stěžovatelem odběrateli dodáváno, je možno zvažovat, zda jeho konkrétní množství lze určit či s dostatečnou mírou spolehlivosti odhadnout na základě neúplných údajů, jež bylo možno zpětně opatřit z chybně nainstalovaného měřidla, v kombinaci s dalšími známými údaji nebo jejich odhady postavenými na odborně nezpochybňovaných fyzikálních principech zohledňujících v dostatečné míře individuální okolnosti případu.

[19] Se žalovaným lze souhlasit v tom, že výpočty potřeby tepla vycházející z hypotetického rozdílu mezi venkovní teplotou a teplotou v interiéru budov a ztráty tepla v daném typu budov za daných rozdílů mezi venkovní teplotou a teplotou vnitřní, má-li být držena konstantně na určité úrovni, jež jsou založeny toliko na obecných (průměrných) hodnotách podle klimatických podmínek jednotlivých měsíců v kalendářním roce (listopad, prosinec) a podle obecně známých údajů u daných typů budov, se mohou značně lišit od toho, jak se věci ve skutečnosti měly. Nicméně metodu odhadu vycházejícího ze známých a odborně přesvědčivě zdůvodnitelných fyzikálních pravidel nelze *a priori* zavrhnout.

[20] Stěžovatel nabídl žalovanému určitá dílčí data. V první řadě nabídl údaje o rozdílu mezi teplotou odcházející vody jako tepelného média a teplotou této vody vracející se od odběratele. Pokud lze uvedené údaje z nesprávně fungujícího měřidla považovat za dostatečně spolehlivé (a je věcí žalovaného, aby si o tom učinil úsudek), plynulo by z nich přinejmenším to, že topný systém dodávající od stěžovatele teplo odběrateli byl v rozhodném období v provozu a že určité množství tepelného média, které se ochlazené o určitý počet Kelvinů vracelo zpět stěžovateli, k odběrateli odcházelo. Nejasný je pak argument o tom, že údaje o průtoku vody plynoucí z výkonu čerpadla vody jsou irelevantní. Opět není na soudu, aby namísto žalovaného činil odborné úsudky. Nicméně běžný laický rozum naznačuje, že u čerpadla lze z toho, jaký má maximální výkon, učinit úsudek, kolik vody mohlo za daných parametrů topného systému (tlakové poměry v rozvodech vody aj.) tímto systémem v určitém časovém období maximálně protéci. Rovněž možná lze odhadnout na základě jiných dat, jež si případně lze opatřit (například o spotřebě elektřiny u daného čerpadla za rozhodné období, byla-li samostatně měřena a byl-li změřený údaj zachován, či z jiných údajů, o nichž soudu nepřísluší spekulovat), na jaké procento maximálního výkonu v rozhodném období čerpadlo pracovalo, a z toho odhadnout, kolik vody protlačilo topným systémem. Případně lze takový odhad, tj. na kolik procent svého maximálního výkonu čerpadlo v reálných podmínkách pracovalo, učinit i jinak. Pokud by bylo možno s přiměřenou přesností rekonstruovat, jaký byl rozdíl teplot mezi vodou, jež odešla k odběrateli a jež se od něho vrátila ke stěžovateli, a jaké bylo množství takto dodané vody, bylo by možno odhadnout i množství dodaného tepla. Pokud by se takto odhadnuté množství tepla nacházelo s jistotou nad minimálním

potřebným množstvím plynoucím z cenového rozhodnutí, pak by podmínky cenového rozhodnutí byly splněny. A bylo by i na jisto postaveno, že stěžovatel se žádného správního deliktu nedopustil. Pokud by se odhadnuté množství nacházelo kolem kritické hodnoty a přesněji by je již nebylo možno určit, bylo by třeba použít zásadu *in dubio pro reo*, tedy v rozsahu nevyjasněných pochybností věc posoudit příznivě pro stěžovatele. Pokud by však z odhadu s jistotou plynulo, že množství dodaného tepla bylo podkritické, skutková podstata správního deliktu by mohla být naplněna.

[21] Stejně tak se nejeví nerozumné odhadnout množství dodaného tepla na základě povahy budov, do kterých bylo teplo dodáváno, činnosti, jež tam byla provozována, a klimatických podmínek v rozhodném období. Se žalovaným lze souhlasit, že výpočet na základě průměrných („tabulkových“) hodnot může být nepřesný. Pak ale bylo na něm, aby uvedený výpočet zpřesnil. Například by s ohledem na konkrétní teploty v rozhodném období mohl zkorigovat potřebu tepla na udržení určité teploty uvnitř vytápěných budov (snížit rozdíl mezi venkovní teplotou a vnitřní teplotou, jež má být dosažena, či zohlednit jiné faktory, např. ohřev budov sluncem během dne, teplo vznikající z tam provozovaných činností nad rámec korekce provedené již v samotném odhadu aj.). Zohlednit jistě lze i zvláštní okolnosti provozních podmínek v daných budovách (např. omezené vytápění dílny v noci, pokud by takto byl tepelný režim v ní nastaven, aj.).

[22] V každém případě bylo na žalovaném, aby prokázal, že dodávka tepla stěžovatelem odběrateli v rozhodném období neproběhla nebo proběhla v menším množství, než jaké předepisuje bod 1.6.2 cenového rozhodnutí. Takový závěr však z provedených důkazů neplyne.

[23] Ze závěru, že metoda vycházející z dílčích údajů rekonstruovaných z nesprávně nainstalovaného měřiče nic o množství dodaného tepla nevypovídá, neplyne, že toto teplo nebylo dodáno. Navíc není z odůvodnění správních rozhodnutí obou instancí patrné, proč nelze k aspoň rámcovému odhadu množství dodané teplé vody využít údaj o výkonu původního čerpadla, jež mělo topným systémem „v obráceném směru“, než jak bylo původně nainstalováno nové měřidlo, hnát vodu. Se žalovaným lze jistě souhlasit, že samotný údaj o maximálním výkonu čerpadla nedává ještě informaci o skutečném množství vody, jež jím byla systémem protlačena (čerpadlo jistě mohlo pracovat na výrazně nižší než maximální výkon). Tento údaj nicméně může být základem pro komplexnější odbornou úvahu a z ní vzešlý odhad, kolik vody by za běžných podmínek s ohledem na velikost celého topného systému v rozhodném období mohlo být protlačeno. Ve spojení s údajem o rozdílu teplot mezi vodou od stěžovatele odcházející a k němu přicházející jde o údaje, u nichž si lze aspoň rámcově (na základě běžné lidské zkušenosti opřené o běžnou znalost fyzikálních zákonů) jejich vypovídací hodnotu ohledně množství dodané tepelné energie představit (není však úkolem soudu, aby v tuto chvíli odborné závěry činil; to by ostatně bylo v daném případě, týkajícím se odborných otázek z oblasti výroby a distribuce tepla, možno pravděpodobně pouze za pomoci znalce či odborného vyjádření).

[24] Stejně tak nelze souhlasit s apriorním odmítnutím odborného odhadu o potřebě tepla v rozhodném období, který vypracoval Ing. K.. Tento odhad se *prima facie* opět jeví založený na běžných a vcelku srozumitelných výchozích fyzikálních úvahách. Sporná jistě může být, jak již zmíněno, hodnota rozdílu mezi uvažovanou venkovní teplotou (minus 17 stupňů Celsia) a vnitřní teplotou ve vytápěných budovách (plus 16 resp. 18 stupňů Celsia) a to, že úvaha o tepelných ztrátách postrádá jemnější rozlišení (konkrétní teploty v dané lokalitě v rozhodném období zjištěné například z meteorologických měření, zohlednění vlivu ohřevu budovy sluncem za dne, pokud v dané době bylo slunečno, a případné další faktory, o nichž by soud mohl uvažovat jen hypoteticky, což není jeho úkolem). Bylo však případně na žalovaném, aby závěry odhadu vyvrátil přesvědčivými protiargumenty, z nichž by plynulo, že hodnoty, z nichž odhad vychází, jsou nedůvodně nadsazeny, a že tedy tolik tepla, kolik podle odhadu bylo potřeba do vytápěných budov dodat, ve skutečnosti nebylo potřeba, takže nutně muselo být dodáno množství menší, nedosahující minimálního potřebného množství plynoucího z cenového rozhodnutí.

[25] Lze shrnout, že správnímu orgánu prvního stupně a žalovanému se nepodařilo zjistit skutkový stav tak, aby ze zjištěných skutečností s patřičnou mírou jistoty plynulo, že stěžovatel svému odběrateli v rozhodném období dodal méně tepla, než kolik byl povinen dodat, aby při nesporném množství jím vyrobené elektřiny mohl uplatňovat zelený bonus. Porušení povinnosti podle bodu 1.6.2 cenového rozhodnutí se tedy stěžovateli nepodařilo prokázat, přesto shledaly správní orgány, že se stěžovatel správního deliktu spočívajícího v porušení povinnosti podle tohoto ustanovení dopustil. Městský soud pak nesprávně aproboval právní závěr správních orgánů učiněný na základě nedostatečných skutkových zjištění.

IV. Závěr a náklady řízení

[26] S ohledem na výše uvedené proto Nejvyšší správní soud zrušil rozhodnutí městského soudu (§ 110 odst. 1 věta první, část věty před středníkem s. ř. s.) i obě správní rozhodnutí [§ 110 odst. odst. 2 písm. a), § 78 odst. 3 s. ř. s.]. Správní orgány jsou vázány právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí [§ 78 odst. 5 ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.].

[27] Ve věci rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje o kasační stížnosti zpravidla bez jednání; důvody pro jeho nařízení neshledal.

[28] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, *(n)estanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů.*

[29] Stěžovatel byl ve výsledku procesně úspěšný. Procesně úspěšnému stěžovateli tak náleží náhrada nákladů řízení o žalobě i nákladů řízení o kasační stížnosti. O nich musí rozhodnout Nejvyšší správní soud (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

[30] V řízení o žalobě vznikly stěžovateli náklady řízení zaplacením soudního poplatku ve výši 3000 Kč a odměny jeho zástupce JUDr. Martina Nedelky, Ph.D., advokáta.

Odměna zástupce za 5 úkonů právní služby (převzetí věci a příprava zastoupení, podání žaloby, 2 x písemné vyjádření, účast na jednání) celkem částku 15 500 Kč [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška“)] a náhrada hotových výdajů činí 5 x 300 Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky), tj. 1500 Kč. Protože zástupce stěžovatele je plátcem daně z přidané hodnoty, jeho odměna se podle § 57 odst. 2 s. ř. s. zvyšuje o částku odpovídající této dani, která činí 21 % z částky 17 000 Kč, tedy o 3570 Kč. Náhrada nákladů řízení o žalobě tak činí celkem 23 570 Kč.

[31] V řízení o kasační stížnosti vznikly stěžovateli náklady řízení zaplacením soudního poplatku ve výši 5000 Kč a odměny jeho zástupce JUDr. Martina Nedelky, Ph.D., advokáta. Odměna zástupce činí za jeden úkon právní služby (podání kasační stížnosti) částku 3100 Kč [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d), § 12 odst. 4 vyhlášky]. Náhrada hotových výdajů pak činí 300 Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky). Protože zástupce stěžovatele je plátcem daně z přidané hodnoty, jeho odměna se podle § 57 odst. 2 s. ř. s. zvyšuje o částku odpovídající této dani, která činí 21 % z částky 3400 Kč, tedy o 714 Kč. Náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti tak činí celkem 9114 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. srpna 2019

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu